

בני של אה

מותו של נער

אחיו של שמחה זילברשטרומ, המדריך שנרצח עם חניכיו, ליווה את גופתו אחיו כשהזעם והכאב נשקפים מעיניו. למרות שמסורת חסידי חב"ד מצווה על סליחה ואהבת הבריות, לא יכלו החסידים לעצור את כאבם נוכח מראות הזוועה שנתגלו לעיניהם. מראה בית-הכנסת לאחר ליל הזוועות, דמה לשדה קטל.

גופתו של נסים עטיס בן ה'13, היתה מעוותת כולה. הוא נפגע בראשו מצרור כדורי תת-קול, שעה שעמד והתפלל את תפילת שמונה-עשרה כשפניו מופנים למזרח, אל מול הדלת ממנה הופיעו הורגיו. מחזות מזעזעים התרחשו בשפירי בעת שחזרו לשם הגופות. אמו של נסים רצה אל גופת בנה, זעקה בבכי: "בא הביתה! בא הביתה!" נסים, בן למשפחה ירושלמית מרובת ילדים, הגיע למוסד ביום בו מצא שם את מותו. בית-הכנסת היה המקום הראשון אליו נכנס.

לא היה לי נשק, לא תארתי לי שאלה פידאין — כאן, עלייד תליאביב.

עברו דקות מספר עד שהתאספו במקום כמה אנשים והעיוו להתכונן לתוך החדר. מנורת נפט קטנה האירה בקושי את מראה האימים. אי-אפשר היה להבחין מי נפגע ומי לא. רבים מבין הילדים היו מכוסים בדם. כולם צעקו. רק כעבור דקות יקרות אותרו תשעת הנפגעים. שניים היו כבר מתים.

בבית-החולים אסף הרופא, בצריפין, פעלו בבת אחת ששה חררי נתוחים. מנתחים הוו-עקו באמצע הלילה מבתיהם, הגיעו מיד. היה מחסור חמור בדם. חמשה הילדים שנש-ארו בחיים, לאחר ששניים נוספים מתו כדרך, ונפגעו בכל אברי גופם, אבדו דם רב. "זה היה בית מטבחים", התבטא אחד המנתחים.

על מכונית מושא של משטרת ישראל היו מונחות גוויותיהם של ארבעת ה-נרצחים. מבעד לסדינים הלבנים שעטפו או-תם התפשטו ועלו כתמי דם גדולים.

הם שכבו זה בצד זה, המדריך ושלושת חניכיו. שמחה זילברשטרומ (25) בא לשפ-ריר לפני שנה אחת בלבד. הא היה טיפוס מסוגר ומזוג: בהתנהגותו. מאז עלה עם אמו מצרפת בילה ארבע שנים באחת הישיבות בירושלים שקע בלימודים, נחשב כעילוי. הוא בא אל שפירי בדרך משוגה: חברו בלב ונפש לכפסל הלבנים, ששימש מורה בשפ-ריר, נרצח בידי מסתננים. שמחה בא למלא את מקומו מבלי שיקרא לו איש.

על המכונית משני צדיו שכבו שנים מי חניכיו, מבין החדשים בשפירי, אשר רק את-מול הגיעי לשם. לא היה מי שיספד את קו-רות חייהם. הם היו קצרים מדי.

מורת חסידי חב"ד מאריכה לספר על הרדיפות והמצוקות שעברה כת חסי-דית זו. בני שפירי, עולים מברית-המועצות, ידעו להתגבר גם על מכת הפידאין. אולם 39 הנערים שיצאו שלמים מטבילת האש הנר-ראה, טרם תפסו מה ארע באותו ליל. הם הס-תובכו סביב מקום ההריגה, נרגשים בהכנסם שוב לתוכו.

שאלה אחת הטרידה את מוחם, אותה שא-לה שהטרידה את שלמה ויליאם טאיב. שאל שלמה בקול רציני ועמוק: "אנחנו עוד רק ילדים. למה הם עושים את זה לנו?"

בעת ההתקפה. היו בחדר בית-הכנסת קרוב ל-50 נערים. רובם ניצלו במירה, מאחר שהפידאין ירו רק אל אלה שניצבו מול הדלת, לא הספיקו להטיל רימון או להינצל שלמה קטום נזכר בפרטים. להיכנס פנימה.

הניצול

על אנשי המושב עוררה ילדים מהצד. הם לא חשדו, בשקט הנפגעים הפתולוגי.

הדרך האחרונה

על משאת משטרה הונחו גופותיהם של ארבעת החללים. ידו נוטף מת כעבור כמה שעות מפעעיו. המדריך הזקלא, שהיה עם הנערים ולא נפגע, ליווה אותם בדרכם האחרונה לירושלים, עיר מולדתם, שם נמסרו לידי משפחותיהם ונקברו.